

ДОБРИ ОТАЦ ПАРТЕНИУС

Од 1992.године, солунски архимандрит Партениус посјеђује Републику Српску. Долази у 15 градова, по четири пута годишње и доноси новчану и другу помоћ грчких донатора, дјеци погинулих бораца и ратних војних инвалида. Данас ту помоћ добија 1.500 дјеце. Свако то дијете, четири пута годишње добије по 50 евра, те два робна пакета које им пошаљу донатори. Поред ове помоћи отац Партениус је посљедњих година крстио више од седам стотина дјеце погинулих бораца и РВИ широм Републике Српске. Тој дјецы су кумови били такође Грци-добротвори. Тако су, према ријечима грчког свештеника, створене трајне и нераскидиве везе између ова два братска народа

Када би постојала јединица мјере за хуманизам, па онда посебно јединица мјере за хуманизам према дјецы погинулих српских бораца у посљедњем одбрамбено-отаџбинском рату, онда би прво мјесто и титула апсолутног шампиона засигурно припала грчком свештенику- архимандриту Партениусу Махериотису из Солуна. Овај калуђер, родом са кипра, доказани је пријатељ српског народа у коме је он препознао невину жртву не само америчких и европских жреца догме капитализма и глобализма, већ и крваву жртву вампира новог свјетског поретка. Највећа жртва међу Србима, али не само међу њима, свакако су дјеца. И то је за архимандрита Партениуса био мотив новог, властитог искушења. Ријешо је да до краја свог живота помаже сирпским сирочићима, без обзира шта о томе мисле други, и без обзира на све препреке на које у старту или касније сви добротвори наилазе. За њега не постоји немоћ, не постоје границе, не постоје прописи и неразумне административне забране и баријере. Он увијек има решење. Чак и кад су у питању похлепни појединци из реда свештенства или лажни и поткупљиви миротворци. Он је у стању да превaziђе и оне амозитете који постоје према изопштеним људима као што су, рецимо, осуђеници, па чак и они са криминалном прошлoшћу, јер Партениус има своје аршине и параметре, свој посебни екуменизам, своје оправдање. Тако он већ двадесет година помаже затвореницима у Солуну, те са њима проводи готово сваки празник, мири их са свијетом и са Богом и моли се Створитељу за њихове гријехе, јер, како каже- „свако има право на другу прилику и да постане добар.“

-Моја прва посјета затвореницима десила се прије двадесет година и до данас радо обилазим те људе. Они су постали моји пријатељи и ја им помажем, јер ја сам можда њихов једини пријатељ-каже отац Партениус присјећајући се празника проведених у солунском затвору, гдје

борави 620 затвореника.

-Имао сам прилику да их упознам кроз дуге разговоре. Заједно служимо литургију, а и много славља смо организовали заједно.

Према његовим ријечима, већина ових људи је у затвору завршила углавном због пакла који се зове дрога.

-То су људи којима треба опрост, јер сви се они покају и кроз период проведен у затвору приближе се цркви и религији. Има пуно осуђеника који имају сиромашне породице. Ја помажем и њиховим породицама, као и њима самима. Најчешће им у затвор носим спортску одјећу, патике, папуче и ципеле, средства за одржавање хигијене... Нажалост, има случајева који изађу из затвора и након извесног периода, поново их затекнем иза решетака, али је много више оних који по изласку из затвора нађу прави пут и начин на који ће да наставе живот. То је потврда да свако заслужије још једну прилику у животу и да људи уз вјеру могу пребродити невоље.

Мисија оца Партениуса у Републици Српској дуга је 17 година. Досад је обишао готово све општине у Републици Српској и омогућио помоћ за преко 1.500 малишана. Најчешће и најрадије борави у Поткозарју, јер Приједор се још ратне 1992. године побратимио са солунском општином Неаполис гдје се налази и његова епархија. Овог калуђера сиједи браде, који неодољиво подсећа на митолошког Грка Зорбу, видјела су и дјеца Србије, Косова, Андалузије, Јужне Африке...

"Све теже је наћи људе добре воље и међу мојим Грцима. Рецесија је, криза, народ тешко живи, а од рата је прошло много година. Уз то треба знати да су помоћ увијек давали углавном сиромашнији, јер богаташи ни тамо ни овде не помажу. Такав је живот, али то мене не обесхрабрује..."

Кад год је долазио у Српску отац Партениус је на себе преузимао обавезу да крсти српску дјецу. У правилу су то дјеца српских бораца, али све чешће он крсти и

другу дјецу без једног или оба родитеља и доводи им из грчке добротворе који се касније брину о тој дјецы. То се досад показало као нонсенс у овом поганом свијету, егоистичном и срачунатом, јер Грци су безброј пута показали да имају велико, огромно срце. И што је необично и ријетко-истрајни су у добротворству чак толико да то граничи са фанатизмом. Толико су добри да то понекад потишти све, па и оне који помоћ требају.

Према Партениусовим ријечима досад је крстио 718 српске дјеце и то сматра својим посебним успјехом. Наравно, то је он доживио као посебну почаст и то је оно што му помаже да долази поново, што га учвршћује у његовој мисији и даје му крила за нове изазове.

Међу онима који му помажу има људи који су одавно у пензији, па и таквих који у свом послу баш и нису могли да буду самилосни, као, на примјер, командант солунске полиције. Годиома је посматрао активност солунског калуђера, дивео му се и на крају придружио.

Хуманост, очигледно, нема граница, ни ограничења.

Грчки свештеник одлично познаје прилике у Српској. Зна да се још нисмо опоравили од свих несрећа, да је најтеже породицама страдалих и инвалидима. Зна да је најугроженија борачка популација- без посла и минималних услова за егзистенцију, скоро половина демобилисаних бораца пати од ПТСП.

-Вјерујем да ћете ви направити оно што желите, да ће Српска бити пристојно мјесто за живот. Ја сам са Кипра. Тамо је 1974 године био рат. Турци су узели аеродром, луку, индустријску зону, сва предузећа, 80 посто хотела. У року од три године економија се вратила на оно стање од прије рата - каже отац Партениус, кипарски Грк чија мајка је изродила 16-оро дјеце. Осморо их је на Кипру, а само један од браће је са Партениусом у Солуну. Сви живе неки други живот, само он је свештеник, али изузетан у сваком погледу

Нада Маркуц-Раниловић